

Sygn. akt I C 557/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzena Żywucka

Protokolant: stażysta Sylwia Waślicka

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa T. A.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda T. A. kwotę 5.209,41 zł (pięć tysięcy dwieście dziewięć złotych 41/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 23 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.978 zł (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Olsztynie) kwotę 482,90 zł (czteryście osiemdziesiąt dwa złote 90/100) tytułem kosztów sądowych.

SSR Marzena Żywucka

Sygn. akt I C 557/17

UZASADNIENIE

Powód – T. A. – wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 5.209,41 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu podał, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za uszkodzenie należącego do niego pojazdu, powstałe w wyniku zdarzenia z dnia 22 listopada 2016 r. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił wysokość kosztów naprawy pojazdu powódki na kwotę 2.313,48 zł. Celem weryfikacji wyliczeń pozwanego, powód zlecił wykonanie prywatnej kalkulacji naprawy w której koszty naprawy pojazdu zostały wyliczone na 8.149,09 zł. Sporządzoną kalkulację powód przesłał pozwanemu, który dokonał weryfikacji kalkulacji naprawy do kwoty 2.939,68 zł. Kwota dochodzona pozwem stanowi różnicę między wypłaconym odszkodowaniem, a kosztami naprawy wyliczonymi w prywatnej kalkulacji tj. 5.209,41 zł (k. 3-8).

Pozwany – (...) S.A. z siedzibą w W. – w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu zanegował roszczenia zgłaszane przez powoda, co do wysokości. Pozwany podał, że wypłacił powodowi kwotę 2.313,48 zł. Pozwany podniósł, że zastosowane w jego kalkulacji stawki roboczogodziny odpowiadają średnim stawkom funkcjonowania na lokalnym rynku usług naprawczych, natomiast w kosztorysie sporządzonym na

zlecenie powoda te stawki są zawyżone. W ocenie pozwanego kalkulacja kosztów naprawy pojazdu przedłożona przez powoda stanowi wyłącznie symulację możliwych kosztów naprawy pojazdu i stanowi jedynie dokument prywatny. Powód nie dostarczył natomiast żadnych faktur VAT za naprawę pojazdu. Przedłożenie zaś kosztorysu opiewającego na wyższą kwotę, niż to wynika z wyliczeń pozwanego, nie oznacza, że naprawa pojazdu faktycznie tyle kosztowała. Ponadto w kalkulacji kosztów naprawy pojazdu wykonanej przez pozwanego uwzględniono ceny części zamiennych o porównywalne jakości (tzw. części Q lub P) powszechnie dostępnych i stosowanych na polskim rynku, bowiem odpowiadają one standardom i celom użytkowym części oryginalnych i ich użycie doprowadzi zdaniem pozwanego do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody (k.32-39).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22 listopada 2016 r. powód uczestniczył w kolizji drogowej, której sprawca posiadał obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. O kolizji pozwany został zawiadomiony przez powoda.

(okoliczność niesporna)

W wyniku kolizji drogowej doszło do uszkodzenia pojazdu powoda marki A. (...) o nr rej. (...).

Koszt naprawy powypadkowej pojazdu powoda w związku z uszkodzeniami powstałymi na skutek powyższej kolizji wynosi 8.410,36 zł przy przyjęciu do obliczeń cen części o jakości O i Q lub 9.031,84 zł w warsztacie niezależnym dobrze wyposażonym przy zastosowaniu nowych części wyłącznie oryginalnych przy stawce za roboczogodzinę 115 zł, naprawa w serwisie (...) wyniosłaby 9.347,34 zł przy zastosowaniu nowych części oryginalnych i stawki za roboczogodzinę na poziomie 130 zł.

(**dowód:** opinia biegłego A. O. k. 62-89, ustna opinia uzupełniająca k. 106-107)

Pozwany wypłacił powodowi kwotę 2.313,48 zł. Natomiast nie zapłacił kwoty dochodzonej pozwem pomimo wezwań do zapłaty.

(okoliczność niesporna)

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie powoda należało uwzględnić w całości.

Sąd dał wiarę przedłożonym przez strony dokumentom, albowiem ich prawdziwość nie była kwestionowana przez strony i nie budzi wątpliwości.

Opinie biegłego były jednoznaczne, biegły logicznie i przekonująco ustosunkował się co do zastrzeżeń stron, w związku z czym należało podzielić wnioski zawarte w opiniach.

Na wstępie wskazać należy, że nie była sporna sama zasada odpowiedzialności pozwanego. Pozwany nie kwestionował, że na podstawie zawartej ze sprawcą szkody umowy w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odpowiada on za następstwa wypadku z 22 listopada 2016 r., w wyniku, którego uszkodzeniu uległ należący do powoda pojazd marki A. (...) o nr rej. (...).

Tym samym stwierdzić należy, że podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowił przepis art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem

objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej – zgodnie z art. 822 § 4 k.c. – może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. W ubezpieczeniach majątkowych świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.). Działanie sprawcy szkody, jaka wystąpiła w samochodzie należącym do powoda, należało ocenić w świetle przepisu art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. Z kolei odpowiedzialność ubezpieczyciela, o której mowa w art. 39 i 40 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz 1152, z późn. zm.) stanowi pochodną odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, przy czym obejmuje ona zarówno odpowiedzialność za własny, jak i cudzy czyn. W myśl art. 34 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zgodnie z art. 35 ww. ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrzuciła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W przedmiotowej sprawie brak podstaw do przyjęcia wzbogacenia poszkodowanego w jakiegokolwiek części w związku z ewentualną naprawą samochodu przy użyciu nowych oryginalnych części, skoro prawidłowo wykonana naprawa wymaga użycia tych części.

Utrwalony w orzecznictwie jest pogląd, że poszkodowanemu służy roszczenie o odszkodowanie mimo niewykonania naprawy. Odmienne twierdzenia pozwanego nie znajdują uzasadnienia. Pozwany zobowiązany jest do naprawienia szkody, a nie zwrotu kosztów naprawy. Zgodnie, zresztą, z art. 363 § 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

W świetle cytowanych przepisów Sąd stwierdził, że pozwany, ponosząc odpowiedzialność wobec powoda zobowiązany był do pełnego pokrycia wyrządzonej szkody, co wynika z treści art. 361 k.c. Naprawienie szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu mechanicznego następuje poprzez zapłatę stosownej kwoty, niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, a jeżeli pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku (zob. wyrok SN z 1 września 1970 r., II CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5, poz. 93, wyrok SN wyrok z 20 kwietnia 1971 r., II CR 475/70, OSPiKA 1971, nr 12, poz. 231).

Mając na uwadze przedstawione powyżej rozważania, Sąd podzielając w pełni wnioski płynące z opinii biegłego ustalił, że koszty naprawy pojazdu powoda wyniosły od 9.031,84 zł. W tym miejscu należy wskazać, że niezależnie od wariantu przedstawionego przez biegłego, uwzględniając kwotę wypłaconą przez pozwanego (2.313,48 zł- wskazywaną przez pozwanego k.34 lub 2.939,68 zł – wskazywaną przez powoda k.5), na rzecz powoda należało zasądzić kwotę dochodzoną pozwem. Żaden z przyjętych wariantów nie zawiera bowiem kwoty niższej niż dochodzona pozwem, powód ma natomiast prawo dochodzić kwoty jaką uważa za słuszną.

Mając zatem na uwadze powyższe, na zasadzie art. 805 k.c. i nast. oraz na podstawie art. 481 k.c. orzeczono jak w pkt I wyroku.

Zgodnie z art. 817 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (§ 1). Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, jednakże bezsporna część świadczenia ubezpieczyciel winien wypłacić w terminie 30-stodniowym (§ 2). Stosownie zaś do treści przepisu art. 481. 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem

świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Pozwany nie kwestionował terminu wymagalności roszczeń zgłoszonych przez powoda, okoliczności faktycznych, w oparciu o które zostały obliczone te terminy. W tych warunkach należało uznać je za ustalone prawidłowo. Mając na uwadze powyższe przepisy, o odsetkach orzeczono zgodnie z żądaniem powoda zasądzając odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od 23 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (pkt II wyroku). Do kosztów poniesionych przez powoda Sąd zaliczył opłatę sądową od pozwu (261 zł), koszty ustanowienia pełnomocnika (1.800 zł), koszt opłaty od pełnomocnictwa (17 zł) oraz zaliczkę na wynagrodzenie biegłego (900 zł) – łącznie 2.978 zł.

Ponadto w oparciu o art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (DzU.2010.90.594 j.t.) w zw. z art. 100 zd. 2 kpc w pkt III wyroku orzeczono o obowiązku zwrotu tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa kosztów nieuiszczonego wynagrodzenia biegłego (482,90 zł) przez pozwanego zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik procesu.

SSR Marzena Żywucka